

CARAGIALE ȘI URMAȘII

Teatrul Național Craiova propune în această stagiune un nou proiect repertorial, intitulat **Caragiale & Co.** Prilejul inițierii lui este dat, bineînțeles, de celebrarea **Anului Caragiale – 2002**. În cadrul proiectului, Naționalul craiovean își propune să prezinte, pe lângă dramaturgia caragialiană, și piesele altor scriitori români, care intră în istoria teatrului românesc alături de **Nenea Iancu**, fie pentru că se apropie de el din punct de vedere valoric, fie pentru că s-au născut în același spațiu geografic. Până acum au fost realizate spectacolele *D'ale carnavalului* și *Năpasta* de **Caragiale**, *Somnoroasa aventură* de **Teodor Mazilu**. Vor urma și alte montări după piesele dramaturgilor: **Eugen Ionescu** (*Delir în doi*), **George Ciprian** (*Omul cu mârtoaga*), **Dumitru Dinulescu** (*Casa cu țoape*). Proiectul este sprijinit financiar de **Ministerul Culturii și Cultelor**.

Irina IONESCU

Echilibru inspirat

Pusă în balanță și cu bune și cu nereușite, montarea regizorului Kincses Elemér după *Năpasta* lui Caragiale rămâne totuși un spectacol notabil. Exagerările de dragul inovației, încărcarea inutilă a unor scene, atipicul și derizoriul rezolvării altor situații devin la un moment dat neglijabile în raport cu emoția intensă transmisă de actorii Valentin Mihali (*Ion*) și Natașa Raab (*Anca*).

Va trebui să trecem cu vederea și multe alte elemente considerate astfel detalii ne semnificative. Printre ele, gesturile largi și violente, toate insuficient sau chiar deloc justificate, gesturi de care este plin jocul lui

Constantin Cicort (*Dragomir*), acțiunile neverosimile precum împrôscarea decorului cu vinul dintr-o carafă sau sugestiile pretențioase ale regizorului care folosește o bucată de turtă dulce cu oglindă pentru reflectarea momentelor obiectivării și recunoașterii faptelor.

În raport cu textul, montarea nu propune diferențe semnificative, regizorul dorind, în primul rând (așa cum declară într-un interviu acordat lui Patrel Berceanu), o „echilibrare a virtuților și păcatelor eroilor“, precum și scoaterea „încă o dată la suprafață“ a talentului, care consideră că-i definește pe actorii distribuiți.

Foto: Florin Chirea

Valentin MIHALI și Natașa RAAB

Excelent în rol este într-adevăr Valentin Mihali, el compunând un personaj cu treceri rapide și neforțate, de la înduioșarea cu care cere să fie miluit la plâns liniștit, apoi la amărăciune și chiar la convulsii terifiante. Natașa Raab este, conform acțiunii firești a piesei, foarte puternică, deloc lacrimogenă și are, în plus, o voce comparabilă cu cea a Mariei Tănase din repertoriul căreia a și împrumutat, de altfel, câteva melodii. Tudorel Petrescu (*Gheorghe*) poate fi menționat, la rândul lui, dar numai cu o evoluție de dimensiuni modeste.

Scenografia realizată de Lia Dogaru pentru spațiul Sălii Studio *Marin Sorescu* a creat, prin așezarea

publicului față în față și plasarea spațiului de joc între cele două rânduri de gradene, o mulțime de unghiuri subiective datorită faptului că, de cele mai multe ori, jucându-se cu spatele la o parte din public, mimica actorilor aflați în această situație era mai mult ghicită din felul în care reacționau partenerii lor de scenă sau după impresia lăsată asupra spectatorilor.

Teatrul Național Craiova – Năpasta de I.L. Caragiale. Regia: Kincses Elemér. Scenografia: Lia Dogaru. Distribuția: Constantin Cicort, Tudorel Petrescu, Valentin Mihali, Natașa Raab. Data reprezentației: 11 mai 2002.